

چنین است معلمی

اعظم لاریجانی

← امروز که به دلیل شیوع بیماری کرونا شکل آموزش تغییر یافته است، معلمی هم فداکاری بیشتری می‌طلبد. چنانکه یکی رنج راه را به جان می‌خرد تا خود را به دانش‌آموزانی برساند که از آموزش مجازی بی‌بهره‌اند. و آن یکی روی تخت بیمارستان، تا آن لحظه که جان در بدن دارد، معلمی می‌کند. دیگری هم ارثیه ۱۲ میلیارد ریالی خود را برای خرید تبلت و گوشی برای دانش‌آموزان محروم در روستاهای خوزستان وقف می‌کند! او که در روستای دهجی در جنوب استان خوزستان به دنیا آمده است، خود با محرومیت آشناست و سال‌ها نیز در مناطق محروم معلمی کرده است. مجله رشد معلم به گفت‌وگویی ساده و صمیمانه با حسین اسدی نشست است.

خودشان آینده‌شان را می‌سازند.

مجله آیا اقدام شما برای دیگران الهام‌بخش بود؟

بله. در همان ابتدا برادر هم ۲۵۰ میلیون تومان کمک کرد. یکی از معلمان اهوازی نیز ارثیه‌اش را برای ساخت مدرسه اهدا کرد. افراد متعددی در داخل و خارج از ایران برای کمک اظهار آمادگی کردند. بعضی خرده می‌گرفتند که چرا کار را رسانه‌ای کردم؛ پاسخ من این است که برای ایجاد انگیزه و ترغیب دیگران به چنین کارهای خدایسندانه‌ای.

همین‌طور هم شد. فیلم‌هایی که از شادمانی کودکان بعد از دریافت گوشی‌ها گرفته شده‌است، آن‌قدر دیگران را تحت تأثیر قرار داده‌است که هر کسی را وادار می‌کند دست به کار خیر شود. دیدن لبخند رضایت کودکان، حتی برای خود من هم انگیزه جدیدی ایجاد کرده است. قصد دارم با کمک دوستان و خیرین، مدرسه‌های عشایری تأسیس کنم. این راه ادامه‌دار است.

حسین اسدی کارشناس ارشد فلسفه و حکمت است. ۲۸ سال در مقطع ابتدایی سابقه تدریس دارد. چندین بار رتبه‌دار تدریس الگوهای برتر بوده است. در سال ۹۱ معلم نمونه استان خوزستان و در سال ۹۴ معلم نمونه کشور شد و در حال حاضر راهبر آموزشی شهرستان اندیمشک است.

مجله به نظر شما این کار چه تغییری در زندگی این دانش‌آموزان ایجاد می‌کند؟ کودک نباید غیر از درس خواندن و شاد بودن دغدغه دیگری داشته باشد. باید به آینده امیدوار باشند. چنین کودکانی خودشان زندگی‌شان را تغییر می‌دهند. من با این کار فقط شرایط را مهیا کردم تا آن‌ها احساس نکنند چیزی از دیگر دانش‌آموزان کم دارند. آن‌ها با بازگشت به درس خواندن،

مجله چرا تصمیم گرفتید با ارثیه پدری خود، برای دانش‌آموزان بی‌بضاعت موبایل و تبلت بخرید؟

تصمیم داشتم با ارثیه پدرم یک خودروی خوب بخرم. حتی تا پای قرارداد هم رفته بودم که تماسی از دبستان شهید رجایی مرا به راه دیگری کشاند. آن‌ها گفتند دانش‌آموز دختری، به خاطر نداشتن گوشی، افسرده شده است! نباید اجازه داد هیچ کودکی در هیچ شرایطی افسردگی را تجربه کند و به دلیل نداشتن گوشی هوشمند، از تحصیل دور شود. بلافاصله برای او یک گوشی خریدم. شادی و رضایت او باعث شد دیگر به روان بودن فرمان آن خودرو فکر

نکنم. تصمیم قطعی بود. با ۱۲ میلیارد ریال ۴۴۳ تبلت و گوشی برای دانش‌آموزان کم‌برخوردار خریدم تا از افت تحصیلی این عزیزان جلوگیری شود.

